

[Ingerlise Koefoed]

interesse i en stor offentlig sektor som lønarbejderne? Ville erhvervslivet måske selv have betalt for børneinstitutionerne, da de fik brug for kvindernes arbejdskraft? Ville de selv have betalt invalidepensionen til dem, der blev for hurtigt nedslidt af det høje tempo ved samlebandene?

Nu går det tilbage for erhvervslivet, men den offentlige sektor er stadig stor. Vil arbejdsgiverne selv betale dagpenge til dem, som de udskiller fra arbejdspladserne? Vil de selv betale efterlønnen? Vil de selv betale beskæftigelsesprojekterne? Vil de selv påtage sig det, som man hos os kalder arbejdskraftens reproduktion? Det vil de ikke. Den overfører de på staten, på fællesskabet, og de, der betaler mest til fællesskabet, er de 80 pct. lønarbejdere her i landet.

Det er bare nedslående at gå i dybden med, hvor venstre vil spare, og det er endnu mere nedslående at tænke på, at selv om socialdemokraterne i dag her lægger meget kold luft mellem sig selv og venstres forslag, så er det jo ikke ukendt, at socialdemokraterne af og til og ikke så sjældent synes at fri til venstre om et samarbejde, og noget af det, som ligger i dette forslag, er jo allerede meget velkendt også fra den socialdemokratiske politik. Hvad f. eks. med begejstringen for den billige dagpleje i stedet for daginstitutioner? Hvad med forslaget om en receptafgift? Der er ikke så forfærdelig langt mellem dette forslag og det, der efter sigende er på bedding hos regeringen og forligspartierne.

Bilgrav-Nielsen (RV):

Jeg har ikke mange bemærkninger at gøre til dette forslag. Det er jo, som andre har sagt, en genfremsættelse.

Hvad angår den første del af forslaget, budgetteringsrammerne, kunne der være anledning til at kommentere en række af posterne, men det er jo en sag, som vi har vel næsten to dages debat om i næste uge, så det venter vi med.

Det andet afsnit i lovforslaget drejer sig om principperne for den fremtidige fastlæggelse af budgetteringsrammer, og da har vi tidligere i det radikale venstre givet udtryk for, at vi er positive over for en nyorientering med hensyn til bearbejdelsen af de kommende års udgiftspolitik.

Det er jo også en sag, vi har behandlet i finansudvalget, og regeringen har været åben over for en mere udførlig redegørelse for, hvordan man forestiller sig udgiftsforløbet i de følgende år, BO-årene, og jeg tror i og for sig, at hvis finansudvalget ville ofre lidt tid på det, var der allerede i dag basis for, at vi kunne gå dybere ned i de efterfølgende år. Men jeg vender tilbage til, hvad jeg sagde sidst for et års tid siden om det samme lovforslag, at det først og fremmest er et spørgsmål om politisk vilje i folketinget, politisk samarbejde mellem så tilpas mange partier, at man for en årrække kan fastlægge en linje i udgiftspolitikken. Det er mere væsentligt end at sætte sig på bestemte lovformuleringer om, hvordan man skal arbejde.

Med disse bemærkninger har jeg, med den allerede givne tilladelse, også gjort de bemærkninger, jeg har til den næste sag på dagsordenen.

Arne Bjerregaard (KrF):

Lad mig først erkende, at jeg i grunden ikke skulle være ordfører i denne sag, men på trods af dette kunne jeg jo godt til sådan et interessant forslag have ønsket mig længere taletid end den, jeg får tildelt, for jeg synes jo nok, det var væsentligt, at man skuede lidt videre end netop til det nationale problem, som ligger i øjeblikket, og som får skyld for vores elendige økonomiske forhold herhjemme og vores almindelige nedskæring af levestandarden. Det er jo ganske forkert.

Der skrives i bemærkningerne til forslaget; hvis jeg må citere fra side 5, 1. spalte:

»Der er fortsat behov for at tilrettelægge og gennemføre en stram indkomspolitik.«

Ja men det er vi altid gået ind for ud fra, at vi havde nationale problemer. Internationalt er det tosset.

Videre skrives der:

»Den offentlige sektors størrelse og vækst samt ubalancen i finanspolitikken er blevet en så væsentlig selvstændig kilde til betalingsbalance- og beskæftigelsesproblemer, at der nu må gennemføres en dybtgående udgiftsreform.«

Nationalt set er det rigtigt, men i sammenhæng med andre lande totalt forkert, og det er netop vores problem. Vi må jo alle erkende, at krisen ikke er et dansk problem, men siden 1973 et om ikke internationalt pro-